

+

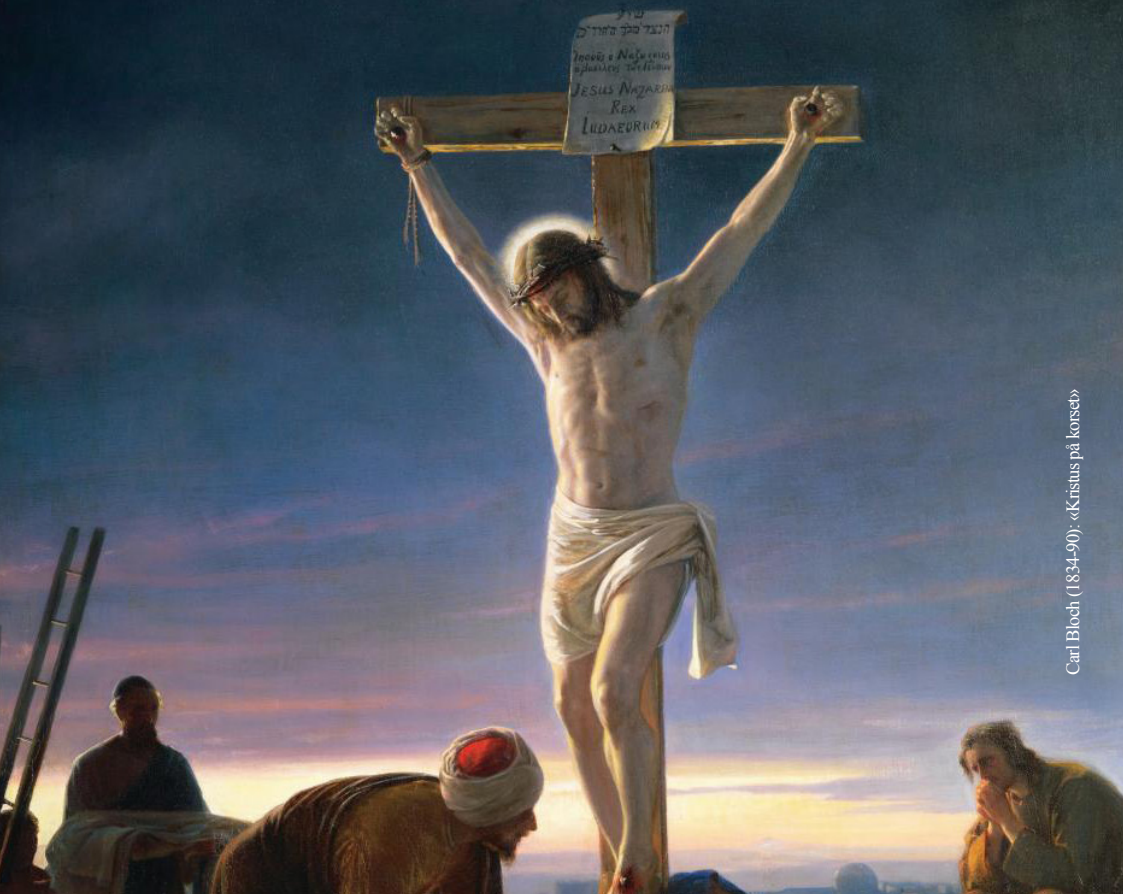
Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 3

MARS 2022

58. ÅRGANG

Carl Bloch (1834-90): «Kristus på korset»

«Men han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom.» Jes 53:5

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Skreåvegen 90,
4440 Tonstad. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSKLUTHERSKLEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelser, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Fredrik Thorbjørnsen, Hemsgata 54
3242 Sandefjord Tlf. 905 95 749
E-post: fredrtho@online.no

Sekretær: Martin Fjære, Valberggrenda 13 A,
3160 Stokke. Tlf. 979 89 427
E-post: sekretar@nll.no

Kasserer: Valberggrenda 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Valberggrenda 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00

E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Frimodighet

«Brødre, vi har altså i Jesu blod frimodighet til å gå inn i helligdommen.»

Heb 10:19

For en jøde var det utenkelig å skulle gå inn i det innerste rom av templet, inn i «Det aller helligste». Det var ensbetydende med døden. Ypperstepresten var den eneste som kunne gjøre det. Én gang om året – på den store forsoningsdag – gjorde han det, men aldri uten å ha blodet med seg.

Hvordan opplever du det, om du skulle stå fram for *Den Hellige*, han som er som en fortærende ild? Skal du svare ut fra en sammenligning mellom deg og Gud, kan det nok hende at det taper deg for all frimodighet. Du er klar over at skal du noensinne stå som fortapt, da er det på den dagen.

Hvordan kan Guds ord da tale om at du har frimodighet? Det skyldes tre ord: «i Jesu blod». Du kommer ikke tomhendt. Det gjorde du på frelsens dag. Da rakte Gud deg sin Sønnens blod, og din reise gjennom livet ble en reise med blodet. Ja, selv i døden får du skjule deg innunder det. Og for domstolen kan du stå for Gud og vise ham det, blodet, som han har gitt deg.

Hver gang dine øyne er rettet mot blodet, får du noe du ikke har i deg selv. Du får frimodighet. Ordet sier at den får du lov til å bevare helt frem for Guds trone. Så stor er kraften i Lammets blod. Det er evighetens største rikdom å erfare det.

Hans Erik Nissen, «Dagen», 2006

Et eneste offer

Av Ingar Gangås

«Men nå er han blitt åpenbaret én gang ved tidenes ende for å bortta synden ved sitt offer. Og likesom det er menneskenes lodd én gang å dø, og deretter dom, så skal og Kristus, etter å være ofret én gang for å bortta menneskes synder, annen gang bli åpenbaret, ikke for syndens skyld, men til frelse for hver den som venter på ham.»

Heb 9:26-28

Mellommann

Vi prøver ofte å gjøre oss selv til en «mellommann» mellom oss og Gud, eller vi lager oss andre «mellommenn». Jeg har møtt mange i Sør-Amerika som ber til jomfru Maria og helgener. Tanken er at de skal legge inn et godt ord hos Gud. Men det er

egentlig den samme tankegang som ligger bak når vi tror at vår bønn, vårt strev og arbeid skal blidgjøre Gud.

Men det er bare én mellommann. Det er Jesus Kristus. Han kom fra himmelen, som den sanne mellommann og forsoner.

Jesus måtte bli *sant menneske* for å gå i vårt sted. Som menneske tok han våre kår, ble som en av oss og oppfylte loven i vårt sted. Men han var også *sann Gud*, for bare som Gud kunne han bli soning god nok for all verdens synd. Han *gav seg selv* som en løsepenge. «For det er én Gud, og én mellommann mellom Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus, han som gav seg selv til en løsepenge for alle, et vitnesbyrd i sin tid (1Tim 2:5-6)». →

Innhold, mars 2022

Frimodighet. Av Hans Erik Nissen.....	side 2
Et eneste offer. Av Ingar Gangås	side 3
«Herren skal stride for dere». Av Konrad Fjell.....	side 5
Om egenrettferdighet. Av Damian Heredia.....	side 8
Vårt forhold til våre to stamfedre. Av Ragnar Opstad	side 9
Tretti sølvpenge. Av Asbjørn Aavik	side 12
Kjærlighet til verden. Av Hans Erik Nissen.....	side 13
Herrens forløsning. Av Marcus Söderberg.....	side 14
Han er din bror. Av Martin Luther.....	side 16
Et levende håp. Av C. Skovgaard-Petersen.....	side 17
Intervju med Héctor Gutiérrez. Av Ingar Gangås.....	side 18
Frelsens begær – vredens begær. Av Johannes Brandtzæg.....	side 20

En høy pris

Han måtte betale en høy pris. Det kostet ham livet. Guds vrede rammet Jesus i vårt sted. Han er det eneste sanne sonoffer. Det finnes ingen Gud ved siden av ham eller i stedet for ham. «Og det er ikke frelse i noen annen. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved» (Apg 4:12).

En sann Gud

Noen påstår at det å hevde bare én vei til frelse og bare én sann Gud, er hovmod. Hvordan er det mulig å være så selvsikker? Slik har mange hatt innvendinger mot Paulus når han sier: «For jeg vet hvem jeg tror på, og jeg er viss på at han er mektig til å bevare den skatt som er betrodd meg, til dagen kommer» (2Tim 1:12).

Men Paulus var ikke stor i seg selv, han kaller seg selv den minste av alle de hellige og den største av alle syndere. Han mente heller ikke om seg selv at han hadde grepet det, men han strekte seg etter det, for å vinne kronen. Hvordan henger dette sammen? Han var ikke sterk i sin egen tro, men hadde sin styrke utenfor seg selv, i den personen han trodde på. Jesus hadde overbevist ham om at det ikke fantes noen som Jesus. Han var det påskelam som var blitt slaktet én gang for alle – for å ta bort alle Paulus sine synder!

All religion består i å søke en ukjent Gud. Du kan få et menneske til å gjøre nesten hva du vil, bare det tror at dette kan føre det til Gud. Avgudene er mange. Men med alt sitt strev kommer

mennesket til kort. Det når ikke opp, det er fortapt i alle sine synder og overtredelser.

I kristendommen er det annerledes. Den ene sanne Gud har kommet til oss, som den rene og ustraffelige. Gud steg ned til verden gjennom sin sønn, Jesus Kristus, for å frelse verden. Han kom til oss og søkte oss. Det er dette som gjør kristendommen så forskjellig fra all annen gudsdyrkelse.

Ingen andre religioner forteller oss noe tilsvarende. Nåden og frelsen er å finne i Jesus alene.

Menneskets lodd

Ethvert menneske må dø en dag, og deretter venter dommen. Skal du møte Gud på dommens dag med alt ditt religiøse strev, eller har du tatt imot den frelse som Jesus kom med?

«For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv» (Joh 3:16).

Jesus er det eneste offer som gjelder for Gud.

L&E

Husk å gi ekspedisjonen beskjed om ny adresse ved flytting, slik at bladet kommer frem i posten.

Fredrik Heian,
Skreåvegen 90,
4440 Tonstad.
Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

«Herren skal stride for dere»

Av Konrad Fjell

Israelsfolket stod redde ved Rødehavet og så fienden komme mot seg. Da det så ut som om alt håp var ute, kom Herren til Moses og ba ham si til folket: «Frykt ikke! Stå fast! Se Herrens frelse, som han vil sende dere i dag! For slik som dere ser egypterne i dag, skal dere aldri i evighet se dem mer. Herren skal stride for dere, og dere skal være stille».

Det er nettopp dette vi er vitne til ved å følge Jesus på hans siste lange, tunge dag før sin død. Da ser vi Herren som strider, alene, for å frelse en fortapt menneskeslekt. Tungt var det for ham å kjempe alene mot mennesker som hånet og foraktet ham, men hans hjerte brast ikke. Tungt var det å kjempe alene med sviktende disipler ved sin side, og mot en disippel som forrådt ham, men hans hjerte brast ikke. Det var så tungt å kjempe alene mot mørkets makt, men hans hjerte brast ikke.

Men å måtte kjempe alene mot Gud, sin egen Far i himmelen med din og min synd, det var nok, da brast hans hjerte i gudsforlatthetens vrede. «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?» – og ikke lenge etter oppga han sin ånd.

Han måtte tømme dette vredens beger som ble rakt ham fra sin Fars hånd, *alene*. Han måtte gå veien til Golgata, til død og grav, *alene*. Det var prisen å betale for å frelse deg og meg.

«For dere vet at det ikke var med forgjengelige ting, med sølv eller gull,

dere ble kjøpt fri fra den dårlige ferd som var arvet fra fedrene, men med Kristi dyrebare blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam.» (1Pet 1:18-19).

Han måtte møte Gud Fader i all hans nådeløshet, for at han siden kunne gi deg av sin nåde. Tenk så stort! Ser du Herrens frelse som han på denne langfredag vinner for deg? Ser du at du intet har gjort for å hjelpe ham i dette? Ser du at han kjempet denne kampen alene? Det var ingen hjelp, ingen lindring, for at du skulle få hjelp og lindring i din uendelige nød og smerte.

Så er hele frelsesverket fra start til slutt Guds frelse alene. Her har ikke noe menneske båret noe, og skal heller aldri i fremtiden bære noe eller gjøre noe for denne frelsen som Guds Sønn fullbyrdet. Han drakk vredesbegeret til bunns. Synden er sonet, vår gjeld er betalt.

«Han utslettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud, det som gikk oss imot. Det tok han bort da han naglet det til korset. Han avvæpnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre over dem på korset» (Kol 2:14-15).

Så bærer hele lidelseshistorien bud om dette: «Herren skal stride for dere, og dere skal være stille». Ikke bare var disiplene passive og intet gjorde, men de sviktet, ja, de sviktet så dypt. Så blir hele lidelseshistorien en demonstrasjon av Jesu alenegang i frelsen. La oss følge

Jesus på første delen av denne veien, fra påskemåltidet og inn i Getsemane.

«Så la disse gå!» (Joh 18:1-11)

Etter å ha spist påskemåltidet i varmen blant venner i salen i Jerusalem skjærtorsdags kveld, gikk de ut i mørket og kulden. Det er ikke bare nattens mørke vi her må tenke på, men hele ondskapens mørke samlet seg som i et brennpunkt denne natt. En tung og klam hånd lå over jorden. Om noen timer skulle det dypeste mørke senke seg i tre timer og kulminere i Jesu død.

Vi hører intet om Jesu bønnekamp i Getsemane i Johannesevangeliet. Men av de andre tre evangelister vet vi jo hvordan Jesu disipler sviktet når det virkelig gjaldt. Han hadde bedt dem våke og be sammen med ham. De skulle nok først og fremst be for seg selv og sin egen del, men også for Jesus som var fylt av angst for det han så komme. Men ikke så mye som et lysglimt av forbønnens hjelp skulle komme Jesus til hjelp denne natt. Han måtte kjempe alene. «Ligger dere her og sover og hviler dere?» Ja, sove og hvile, det var hva disiplene gjorde, mens Jesus kjempet for deres frelse.

Så kom Judas med vaktstyrken og tjenerne fra yppersteprestene og fari-seerne. De er rustet som om det var en forbryter de skulle fange.

Det går nok et sukk gjennom de 11 når de ser Judas i spissen for dette følget. Så det var *han*. Det hadde de ikke trodd. Så var han en bedrager, denne betrodde kasserer.

Så får vi en underlig samtale: «Jesus

visste om alt det som skulle skje med ham. Han gikk fram og sa til dem: Hvem leter dere etter? De svarte ham: Jesus fra Nasaret. Jesus sier til dem: Det er jeg! Men også Judas, som for-rådte ham, sto der sammen med dem. Da han sa til dem: Det er jeg, vek de tilbake og falt til jorden. Da spurte han dem igjen: Hvem leter dere etter? Og de sa: Jesus fra Nasaret. Jesus svarte: Jeg sa dere at det er jeg! Er det da meg dere leter etter, så la disse gå! – for at det ordet som han hadde sagt, skulle bli oppfylt: Jeg mistet ikke noen av dem som du har gitt meg».

Det var bare Jesus det handlet om nå. Disiplene skulle nok siden ta opp sitt kors og følge sin mester i lidelse og trengsel. De fleste av dem måtte lide martyrdøden for Jesu navns skyld. Men nå skulle Jesus lide alene, for han måtte tømme det store vredesbegeret som var skjenket av Guds hånd, og sone for all verdens synd.

Derfor befaler Jesus og gir myndig beskjed om at de andre skal gå. Her ser vi den gode hyrde som går i døden for sine får. Han tar det hele og fulle ansvar for dem, og ikke bare for dem men også for hvert enkelt menneskes synd fra Adam og til det siste menneske på jord. Men ikke minst tar han her ansvar for sine disipler og alle som siden skal tro på ham.

Jeg liker så godt de ord i Skriften som sier «hvor mye mer», «så mye mer» osv., som alltid er talt om de tro-ende og hva de eier i frelsen i Jesus. Vi har et slikt ord i Rom 5:6-10: «For mens vi ennå var skrupelige døde Kristus til

fastsatt tid for ugudelige. For knapt nok vil noen gå i døden for en rettferdig – skjønt for en som er god, kunne kanskje noen ta på seg å dø. Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere. *Hvor mye mer* skal vi da, etter at vi er rettferdiggjort ved hans blod, ved ham bli frelst fra vreden. For ble vi forliket med Gud ved hans Sønnens død, da vi var fiender, skal vi *så mye mer* bli frelst ved hans liv, etter at vi er blitt forliket».

Jesus har tatt det hele og fulle ansvar for ditt liv. Med sitt eget liv står han inne for ditt liv, med sin rikdom har han betalt din gjeld, og dette ansvar bærer han til du er trygt hjemme hos ham. Du kan bekymringsløst hvile med hele din tyngde i ham. Du kommer aldri til å bli til skamme. Han vil aldri svikte deg.

«Den som mener seg å stå...» (Joh 18:12-27)

Mens Jesus føres inn til Jerusalem og til yppersteprestene, følger Peter med på avstand, luskende bak busker og sypresser. Og vi vet hva som skjer med den stakkars Peter. Han falt, og han falt dypt. Han hadde vært så høyt oppe, men måtte så dypt ned. «Den som mener seg å stå, han se til at han ikke faller» (1Kor 10:12).

Peter mente det så godt. Det er ingen ting som tyder på at det ikke var oppriktig ment. Men her er det et ord og en påminnelse til oss alle som kjemper i mørkets time, når den onde har overtaket og ondskapens

åndehær får makt, da passer det seg ikke med store ord eller tanker om vår innsats og vår troskap. Da skulle vi falt ned på våre knær og ropt om nåde for Guds åsyn. Da skulle vi bedt om at han måtte holde oss oppe slik at troen ikke sviktet.

Kanskje du er en som kjemper og sliter med synder og fristelser. Kanskje du er motløs eller i ferd med å miste motet fullstendig. Du synes det er som om mørket og ondskapen fullstendig har fått makten og all råderett.

Da skal du få lov til å rope til Herren og be om nåde. Kanskje du sier: «Min vei er skjult for Herren, og min Gud bryr seg ikke om min rett?» (Jes 40:27). Men hør hva Herren vil si til deg: «Vet du det ikke, eller har du ikke hørt det? Herren er den evige Gud som skapte jordens ender. Han blir ikke trett, han blir ikke utmattet, hans forstand er uransakelig. Han gir den trette kraft, og den som ingen krefter har, gir han stor styrke. Gutter blir trette og utmattet, og unge menn snubler. Men de som venter på Herren, får ny kraft: De løfter vingene som ørner. De løper og blir ikke utmattet, de går og blir ikke trette».

Unge menn snubler. Unge kvinner snubler. De som er sterke og skulle holde seg på beina åndelig sett, de snubler. Peter snublet og falt. De andre disiplene snublet og falt. Jeg falt, du falt. Men du hviler ditt blikk på deg selv og din svakhet. Nå skulle du flytte blikket over på ham som ikke blir trett, Herren, den evige Gud. Løft

nå ditt blikk og se på ham som strider for deg. Bli stille og se på ham.

Men hva var forskjellen på Peters fall og Judas fall? De falt begge. Begge sviktet sin mester så dypt. Det er mange forskjeller. Judas hadde lenge planlagt dette. De små syndene hadde etter hvert fått overhånd og utviklet seg. Satan hadde til slutt gått inn i ham.

Peter snublet i en mørk og tung stund. Det var ikke en synd som hadde utviklet seg over tid. Han hadde rett før sitt fall, full av overbevisning bekjent sin hengivenhet til Jesus.

Men den avgjørende forskjell var allikevel denne: Peter gikk ut og gråt bittert. Og vi forstår: Han gikk til Jesus med sin synd, og han fikk sin synd tilgitt og glemt. I hans dype fortvilelse var hans hjerte tross alt vendt mot Jesus. Bak dette stygge fall var det tross alt et hjerte som elsket Jesus.

Du skal også få gå til Jesus med ditt fall. Ditt fall i hovmod, stolthet,

sinne, hissighet, urenhet. Han har tømt vredesbegeret til siste dråpe. Disse synder var med da han gikk lidelsens vei til det siste. Du kan simpelthen ikke gjøre en synd han ikke har sonet for, for soningen av all verdens synd ble fullbrakt. Du kan få gå til ham med ditt fall, ja, deg selv. Så kan du gå med oppløftet hode og en rensert samvittighet ut fra ditt lønnkammer, og vite at din sak er i orden med Gud.

Han er ikke vred, men han elsker deg, for Jesu skyld, for han gikk vredesveien til sin ende, for at du skulle slippe. Han ble forlatt av sin Far, for at du skulle få bli hos ham for alltid. Takk gode Gud!

*Utdrag fra tale på langfredag,
Kvelde 2021*

L&E

Om egenrettferdighet

Av Damian Heredia

Egenrettferdighet er som fikenbladene Adam og Eva tildekket seg med i Edens hage. Det var et falskt skjul som ikke var til noen nytte når de stod for Gud. Dessuten – fikenblader visner og Adam hadde stadig måttet lage nye – altså et evig strev og til ingen nytte. Kledd

ble de først da Gud selv kledde dem i skinn og skjulte deres nakenhets skam. Det er grunnleggende forskjell på å kle seg selv og bli kledd av Gud – ikledd Kristi rettferdighet!

L&E 4-1999

Vårt forhold til våre to stamfedre

Av Ragnar Opstad

«Altså, liksom éin manns fall vart til fordøming for alle menneske, såleis vart og éin manns rettferdige gjerning til livsens rettferdiggjering for alle menneske.»

Rom 5:18

Våre to stamfedre

Her les vi om to menn, som begge representerer heile slekta.

«Kristus er vår andre stamfar: Vi arver nå like uforskyldt rettferdighet og liv fra ham, som vi fra Adam, vår første stamfar, arvet synd og død. Gud ser oss i *Kristi død og oppstandelse* som døde og oppstodt sammen med ham – likesom vi i *Adams fall* er falne og i *Adams død* er døde sammen med ham» (Carl Olof Rosenius).

Vi blir sette på prøve

Etter det som er sagt ovanfor, fortset Rosenius: «Adam og Eva ble satt på prøve overfor *treet til kunnskap om godt og ondt*. På samme måte skulle Gud nå kunne sette hvert eneste menneske på en personlig prøve overfor *Kristus*. For nå skal evig liv eller evig død ikke bero på delaktigheten i Adams skyld. Den har Gudslammet båret sammen med slektens synd i sin helhet. Det avgjørende blir den enkeltes forhold til Kristus – *tro* eller *vantrø*».

Omvendinga

Guds ord lærer oss at vi må om-

venda oss frå syndene våre og tru på Jesus. Det er vegen for alle som har tenkt seg til himmelen. I omvendingsprosessen oppstår gjerne eit skilje. For nokre går det tilsynelatande forholdsvis greitt med omvendinga og trua, men det er opplagt at det kostar å bryta med det gamle livet, men samtidig er det noko stort når så har skjedd. Ein har teke sitt livs viktigaste val og har fått eit nytt mål for livet. Er så alt i orden?

For andre går det ikkje så lett. Dei får problem med si synd og ser seg sjølv så lettsindige og ugudelege. Då blir det ikkje lett å tru. Dei trur nok ordet om Kristus og at hans soning er tilstrekkeleg, men ein tenkjer at feilen er hos meg, i mitt hjarta, i min kjærleik til synda. Det må difor skje ei endring med meg. Når så ingen ting skjer i positiv lei, heller det motsette, kan ein vera nær å gi opp alt saman.

Eigarettferd

Kvar ligg så løysinga? Til deg som går anklaga og dømd i samvitet, kan det seiast: Det er på éin måte rett som du tenkjer, at feilen er hos deg, men kan henda på ein annan stad enn du trur. Feilen er at du trur ikkje at Jesus frelser oss som heilt fortapte syndarar. Difor går du med eit håp om å bli slik at du kan ta til deg Guds nåde. Du vil med andre ord kjøpa

Guds nåde for noko som først må bli i orden med deg sjølv! Nei, Guds nåde er ei gåve til den som ingen ting har å betala med. Det er ei frelse for uverdige. Det er det Den Heilage Ande vil ha deg til å innsjå og gå med på. Difor let han det mislukkast med det du prøver å få i stand.

Omvendinga er ikkje noko vi gjev Gud. Den sanne omvendinga er eit verk av Herren der han let alt vårt falla i grus – for å gjera oss mottakelige for sin nåde. «Omvend meg du, så vert eg omvend» (Jer 31:18).

Her trur eg Herren har mykje bry med oss; ikkje berre første gongen. Igjen og igjen vil vi gjerne bli verdige til Guds nåde. Tenk, verdige til nåde! Noko så meningslaust! Det let seg faktisk ikkje gjera! For med ein gong du blir verdig, er det ikkje lenger av nåde! (Rom 11:6).

Tru eller vantru

Arven frå den første Adam fekk vi ved natur-overføring, i vår fødsel; og vi blir verande under vår «første fødsels bann» så lenge vi står Gud imot i vantru, eigarettferd og andre synder. Arven frå den andre Adam får vi del i gjennom tru-overføring. Trua kjem til oss gjennom forkynninga av evangeliet, og ber med seg den nye fødsel.

Den tronge porten

Kva så med dei først omtalte, som fekk det til med si omvending, og som heller ikkje seinare har gjort den erfaring å gå fallitt på alt sitt eige? Desse har fått si eigentlege trøyst i si om-

vending og sitt kristenliv. Evangeliet er *sjølv sagt* det viktigaste, men det var jo så fort lært, så nå er det livet det kjem an på. Det er der det sviktar.

Kva kan hjelpa desse? Det må vera først å bli klar over si eiga stilling og erkjenna ho, for desse har nok ikkje gått inn i Guds rike gjennom den tronge porten. Då har dei heller ikkje kome inn på den smale vegen. Det er stor nåde frå Herren å bli klar over sin eigen tilstand medan det enno er nådetid.

Ransak meg Gud

Det burde vera ei dagleg bøn for ein kvar kristen å be som David: «Ransak meg Gud og kjenn mitt hjarta! Prøv meg og kjenn mine mangfaldige tankar, sjå om eg er på fortapingsvegen, og lei meg på ævevegen!» (Sal 139:23-24).

I den bøna seier vi oss villige til å lata oss gjennomlysa av det himmelske lys. Det vil seia at vi er villige til å ta imot *alt* Guds ord og ikkje velja og vraka etter eige hovud.

Det farlegaste ein kan gjera er å forsvara seg og ikkje vilja erkjenna det ein ut frå Guds ord vert overttydd om. Det kan vera både eigarettferd og allslags anna synd som ein ikkje vil omvenda seg frå. Slik gjekk det med farisearane som Jesus ville berga frå fortapinga. Det kunne han ikkje utan først å føra dei til erkjenning av den stillinga dei var i, men dei stod imot og reagerte med sinne og hat. Dei var jo Abrahams barn! Og dermed også Guds barn!

Møtekalender

Mars

6. Årnes

6. Fossnes *John Peder Samdal*

8.-12. Østre Kvelde *Gunnar Nilsson*

12.-13. Langli *Martin Fjære*

19.-20. Elverum *Lars F. Ellingsen*

23.-27. Tørvikbygd *Sigbjørn Agnalt*

25.-27. Nærbø *Eivind Gjerde*

April

2.-3. Askim *John Peder Samdal*

2.-3. Årnes

Bjarne Gjuvsland

9.-12. Ersdalstun (Ungdomsleir)

JP. Samdal, M. Fjære, S. Brennsæter

13.-15. Steinsdalen (Påskemøter)

Eivind Gjerde

14.-17. Fossnes/Østre Kvelde (Påske)

Per Bergene Holm

15.-17. Mosvik (Påskemøter)

Asbjørn Fossli

15.-17. Langli (Påskemøter)

17.-18. Randaberg (Påskemøter)

Odd Eivind Stensland

Vi står i same fare som dei. Vi har jo omvendt oss og veit at vi er for-
tapte syndarar i oss sjølv.

Vi kan skilja mellom lov og evan-
gelium. Ja, vi veit og kan alt – kanskje
så altfor godt! Så står vi i fare for å for-
veksla det vi *veit* med det vi *er*.

Det går diverre ein veg frå den
andre Adam – tilbake til den første.
Det skjer når Ordet ikkje lenger får
døma oss for vår synd, fordi vi vil ha
både nåden og synda.

Kanskje får dei jordiske tinga
overta sinn og tankar, slik at klung-

eren veks opp og kjøver Ordet. «De-
mas gjekk frå meg, av di han fekk
 kjærleik til den noverande verda ...»
(2Tim 4:10).

– I omvendinga lærte me at por-
ten var trong, no skal me også læra
at vegen er smal. Denne lærdomen er
«besk og sur som døden selv for vår
natur» (Ludvig Hope).

L&E 7-2011

Tretti sølvpenge

Av Asbjørn Aavik

«... og Judas Iskariot, han som forrådte ham.»

Mar 3:19

Jesus gikk opp i fjellet, forteller Markus. Der kalte han til seg dem han ville. Det vil si ut av den flokken som fulgte ham. Disse kom da opp til ham – der i friluft. Og Markus skriver: – Han innsatte tolv som skulle være med ham, og som han ville sende ut. De skulle forkynne og ha makt til å drive ut de onde ånder.

Judas Iskariot

Blant de tolv som sto der foran Jesus, var også Judas Iskariot. De elleve får intet tillegg. Bare Judas: – Han som forrådte ham.

Videre leser vi i Skriften: – Han kalte til seg sine tolv disipler og gav dem makt til å drive ut urene ånder og helbrede alle sykdommer og plager.

Om den samme disippel leser vi: – Dette sa han ikke fordi han hadde omsorg for de fattige, men fordi han var en tyv. Det var han som hadde kassen, og han pleide å ta av det som ble lagt i den (Joh 12:6).

Helt fra unge år som kristen har jeg undret meg over at Jesus kalte denne mannen inn i sitt følge – som forkynner. Han som var Gud, kjente jo hjertet til Judas. Visste om at ikke alt var overgitt til Jesus der han steg inn i forkynnerflokken som skulle dra rundt i landet.

Samtidig har jeg også undret meg

over hvorfor Skriften så åpent blottlegger dette for oss som er i Kristi spor i dag. I all annen litteratur om kjente personer, bruker man å hoppe over slike mørke, triste trekk ved vandringen.

Jesus ville at dette skulle nedtegnes til oppvekkelse for oss troende. Stanse oss til oppvåkning. Vi bærer nemlig alle i oss samme natur som Judas. Blir også fristet som ham. Hans spor i Skriften skal skremme oss!

Djevelens seier

«De holdt da måltid. Djevelen hadde allerede inngitt i hjertet til Judas, sønn av Simon Iskariot, at han skulle forråde ham» (Joh 13:2).

Da satan tok hele hjertet til Judas i besittelse, var han så nær Jesus som det på noen måte var mulig å komme. Så modig, så dristig er vår fiende når det gjelder å rive en etterfølger ut fra Jesu nærhet. Ikke bare en vanlig troende i en langbenk. Nei, en forkynner, et vitne med guddommelig utrustning og kraft til å helbrede og drive ut onde ånder.

Evangelisten Johannes forteller oss jo at da satan før i Judas, var han så nær Jesus at han tok imot det stykket Mesteren hadde dypet i fatet ved fellesmåltidet, som også var nattverdets innstiftelse. Av Jesu egen hånd tok han imot denne gave. Så nær var altså deres hender. Frelserens, som snart skulle nagles til korset, og så en

Kjærlighet til verden

Av Hans Erik Nissen

*«Lukas, den kjære legen, hilser dere.
Likeså Demas.»*

Kol 4:14

Demas er nevnt tre ganger i brevene fra Paulus. Han nevnes sammen med Lukas og omtales som Paulus sin medarbeider. Men i sitt siste brev forteller Paulus at Demas hadde forlatt ham av kjærlighet til denne verden.

Demas er smertebarnet i Paulus sitt liv på samme måte som Judas var det i Jesu liv. De var med i den indre krets, men helt inn dit nådde verden med sine fangarmer. De ble et levende eksempel på at Bibelen taler sant når den sier: Om noen elsker verden, så er Faderens kjærlighet ikke i ham. Kjærlighet til verden og kjærlighet til Jesus utelukker hverandre.

Er du en Demas eller en Judas i den indre kretsen?

Elsk ikke verden, heller ikke de ting som er i verden. Verdens makt er stor. Du kan ikke løse deg selv fra den. Du er helt avhengig av Jesus. Derfor må du komme til ham som kan løse hver trell som er bundet til verden. Guds Sønn er den eneste som kan gjøre deg fri. Han rekker deg evangeliet, og lar ditt hjerte smake at du er elsket av ham. Han vender ditt hjerte mot seg selv. Han vekker din kjærlighet på ny, og lar deg også bekrefte at Bibelen taler sant når den sier: Vi elsker fordi han elsket oss først.

Dagen, 9. mai 2006

utvalgt forkynner utrustet med store, åndelige krefter.

To ting skaper en hellig uro i vårt sjeledyp:

1. Så nær inntil Jesus våger altså tyven, djevelen, å komme. Like inn ved hans hender napper han fra ham et vitne, en utvalgt til etterfølgelse og tjeneste i Guds rike på jord.

2. Så nær Jesu hender, og så likevel gå fortapt! Ikke lenge etter nattverd-møtet, kastet han de tretti sølvpenge over en mur og ned i tempelgården. Deretter gikk han bort og hengte seg ... Vi leser det, og bever i frykt for oss selv ...

Salmedikteren, Kingo, gir oss det slik:

*Var hans øye blott utrevet
før det til de penger så.
Var hans hånd avhugget blevet,
før det sølv uti den lå.*

*Og den fot som bar ham lett,
tusen ganger heller det
enn med øyne, fot og hender
i den ild som evig brenner.*

Fra boken «Vandring»,
Lunde Forlag, 1992.

Andaktene for 31. mars og 1. april
slått sammen. Tittel ved red.

Herrens forløsning

Av Marcus Söderberg

«Jeg er Herren. Jeg vil føre dere ut fra de tunge byrder egypterne har lagt på dere og utfri dere fra trellearbeidet under dem. Jeg vil forløse dere med utrakt arm og med store straffedommer. Jeg vil ta dere til mitt folk og jeg vil være deres Gud. Dere skal kjenne at jeg er Herren deres Gud, han som fører dere ut fra de tunge byrder som egypterne har lagt på dere. Jeg vil føre dere til det land som jeg med oppløftet hånd har sverget å ville gi til Abraham, Isak og Jakob. Jeg vil gi dere det til eien-dom, jeg er Herren. Moses sa dette til Israels barn. Men de hørte ikke på Moses på grunn av sin motløshet og det hårde trellearbeid.»

2Mos 6:6-9

Herrens forløsning skjedde med store straffedommer. En forløsning uten straffedommer finnes ikke, for Gud er en hellig Gud. Noen tenker at hvis man taler om Guds kjærlighet, så forkynner man evangeliet.

Barnebladet Nøkkelen

NLL gir ut barnebladet Nøkkelen, som kommer med 10 nr. i året. Et års abonnement koster 200 kr. Bladet kan bestilles på:
nokkelen.adresse@nll.no eller
tlf: 458 02 672

Men Gud kan ikke se bort fra sin hellighet, nei, han krever full betaling. Vi lærer å kjenne Gud gjennom historien som den han er. Han viser sin hellighet og sin nåde på sitt åpenbaringsfolk: Israel.

Ti svære plager rammet Egypt, og den siste plagen rammet hver førstefødt sønn i hvert hus dersom ikke blodet av et lyteløst lam var strøket på begge dørstolpene og på det øverste dørtreet. De som ikke trodde at dommen ville ramme dem, slaktet heller ikke noe lam. Men så gikk heller ikke morderengelen forbi! Gud er en hevner over synd og vantro. Også på korset skjedde forløsningen med store straffedommer. Det var mørke i tre timer. Å, hvilket mørke som Jesus var i! Jesus ropte i angst og gru: «Min Gud! Min Gud! hvorfor har du forlatt meg?» (Mar 15:34).

I Johannesevangeliet (3:36) står det skrevet: «Den som tror på Sønnen, har evig liv. Men den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham».

Den *blir* over ham, den *kommer* ikke over ham. Guds vrede *er* over deg for dine synders skyld, ja, over hver syndig lyst. Du kan ikke *komme til* å gå fortapt dersom du ikke omvender deg, nei, du *er* allerede fortapt. Men det finnes en dør. Jesus ble naglet til korstreet, ikke dørtreet.

Hans korstre ble døren for deg og meg til himmelriket. Jesus er både Sønnen og Lammet som måtte dø. Og fra hans utstrakte armer – fra korsets tre – forkynner han deg veien til livet. Men så var det så tragisk: – de hørte ikke på Moses for angst og for det hårde trellearbeidets skyld.

Mange mennesker i dag treller under mange ting. Og så hører de ikke på Jesu ord fra Golgata. De er som den åker hvor sæden falt blant torner: «Den som ble sådd blant torner, er den som hører ordet, men tidens bekymring og rikdommens bedrag kveler ordet, så det blir uten frukt» (Mat 13:22).

Så er spørsmålet i dag: Hører du Guds ord? Ja, hører du Guds ord slik at du trenger blodet hver dag?

*Gud som lot sitt lys fremstråle
i sin nådes blide vår,
for sin trone ei vil tåle
den som dette lys forsmår.
Vil du vende ryggen til,
Gud deg fra seg støte vil.
Den som ei vil lyset kjenne,
han skal seg på lyset brenne.*

*La din nådes glans opprinne,
Herre Jesus, at jeg må,
alltid himmelveien finne
som jeg trygt kan vandre på!
Gå du foran, så jeg ei,
havner på den brede vei!
La ditt fotspor vei meg vise
til jeg kan deg evig prise.*

(Hans Adolph Brorson, Sb 174:5-6)

L&E

Han er din bror!

Av Martin Luther

«Jesus sier til henne: Rør ikke ved meg! For ennå er jeg ikke faret opp til Faderen! Men gå til mine brødre og si til dem: Jeg farer opp til min Far og deres Far, min Gud og deres Gud.»

Joh 20:17

I dette evangeliet framstiller Kristus enda klarere nødvendigheten av sin død for Maria Magdalena. «Gå til mine brødre» er et av de store, trøsterike ordene som vi kan bygge og stole på. Det er som om Jesus sier: Gå av sted, Maria! Si til mine flyktende disipler, som vel hadde fortjent straff og fordømmelse, at min oppstandelse er skjedd til deres fordel. Det vil si: Min oppstandelse har gjort at min Far er deres Far og at min Gud er deres Gud.

Det er så få ord, men de inneholder noe stort. For vi kan altså ha like stor tillit til Gud, som Kristus, hans Sønn, har. Hvem kan begripe en slik overmåte stor glede? Hvem kan forstå at en stakkars, elendig synder kan og skal kalle Gud for sin Far, på samme måten som Kristus gjør det?

Men vi må passe på at vi ikke bare hører dette med de naturlige ørene, men at vi også føler det i vårt hjerte. For da vil vi bli ydmyket. Rettskafne og gudfryktige kristne vandrer derfor i frykt og forakt for seg selv. De tenker slik: Nei og nei! Skal et så fat-

tig, elendig og syndig menneske som meg være verdig til at Guds Sønn er min bror? Å, hvordan kan det skje at jeg, elendige skapning, får del i dette?

Det skal sannelig stort strev til for å kunne tro dette. Ja, hvis man følte det slik som det i virkeligheten er, så måtte vi dø i samme stund! For mennesket kan ikke forstå dette så lenge det er i kjødet [det syndige mennesket, slik det er etter fallet i Paradis]. Her i livet er menneskehjertet alt for snevert til å kunne begripe det. Men etter døden, når hjertet blir rommeligere, da skal vi få føle det vi har hørt gjennom Ordet.

Brevet til hebreerne siterer så fint fra Salme 22, der det står skrevet: «Jeg vil kunngjøre ditt navn for mine brødre. Midt i menigheten vil jeg lovsynge deg» (Heb 2:12). Hvis en verdslig fyrste ydmyket seg så dypt at han sa til en tyv eller morder: Du er min bror! – så ville alle og enhver forundre seg over det. Men når denne kongen, han som sitter i herligheten ved Guds høyre hånd, sier om en fattig synder: Det er min bror! – da tar ingen det til hjertet. Og likevel er det dette ordet alt kommer an på. Disse ordene er vår største trøst og trygghet mot synd, død, djevel, helvete og all ulykke, både til kropp og sjel.

På samme måten som vi i vårt kjød er underkastet alt ondt, så følg-

Et levende håp

Av C. Skovgaard-Petersen

«Døden er oppslukt til seier» (...). Men Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus.»

1Kor 15:54-57

Hvordan får vi et levende håp om oppstandelse? Vi kan ikke «regne oss til» dette håpet, for de dødes oppstandelse er så fremmed for vår naturlige tanke og så helt på tvers av all jordisk erfaring, at her slår ingen regnestykker til.

Hva så?

Oppstandelseshåpet må «gro» fram i et menneske. Og det gror bare der hvor menneskesjelen åpner seg for det som er roten til oppstandelseslivet: syndenes forlatelse. Derfor heter det også i vår

trosbekjennelse: «Syndenes forlatelse, kjødets oppstandelse og det evige liv».

Vi må begynne med troen på syndenes forlatelse. Døden er «den siste fiende», synden er den første. Og den som ikke vil motta Guds hjelp mot den første fiende, kan heller ikke få Guds hjelp mot den siste. Men lever vi på syndsforlatelsens grunn med Gud som far, da skjer dette: Frelsens Gud blir virkelighet for oss. Og ganske umiddelbart vet vi da, at han som hjelper oss mot synden, som er dødens rot, han vil også hjelpe oss mot døden, som er syndens frukt.

*Fra «Livet under nåden»,
Ansgar forlag, Oslo 1987*

er av dette at det også måtte gå på samme måten med vår bror. For at han skulle kunne bli lik oss, har han smakt det samme som vi i alle ting. Det har han gjort for å bli vår sanne bror og føre oss ut fra det som vi var underlagt, for at vi også kunne bli lik ham (Heb 2:4-18).

*Men Jesus Krist, Guds Sønn så
god, med sterkest makt er funnet;
vår synd er sonet ved hans blod
og døden overvunnet,
All dens makt og all dens rett
er kun et sukk, en søvn så lett,
sin brodd den nå har mistet.
Halleluja!*

*Her er det rette påskelam
som Gud oss nå tilbyder,
Guds kjærlighet har ofret ham
og troen glad ham nyter.
Blodet strøket på vår dør,
den morderengel ikke tør
tre innenfor vår bolig.
Halleluja!*

(Magnus Brostrup Landstad)

*Fra «Husandaktsboka»,
Den Luthersk-læstadianske
menighet, Tromsø 2013.
(overskrift ved red.)*

Intervju med Héctor Gutiérrez

Av Ingar Gangås

– Jeg er helt og fullt overbevist om at nå haster det veldig med å forkynne evangeliet. Jesu gjenkomst er nært forestående. Det kan det ikke være noen som helst tvil om. Tegnene som er foreskrevet oss i Bibelen er utrolig klare, noe har allerede gått i oppfyllelse og mye skjer nå rett for øynene på oss. Alt det som hender er nøyaktig beskrevet på forhånd i Guds ord. Det er alarmerende at de kristne er så sløve. Bare budskapet om Jesus kan frelse fra den evige fortapelse. Derfor må alle få høre evangeliet – og det snart!

Det er en engasjert Héctor Gutiérrez (44) som sier dette. Han er fra Arequipa

i Peru, og ble en kristen for to år siden. Héctor har vært en ivrig sjakkspiller siden han ble bitt av basillen som 28-åring. Han deltok i flere turneringer, og drømmen var å få komme til USA eller Europa for å konkurrere. Men nå har livet tatt en ny vending, og han er fornøyd med å under-vise ungdommer i sjakk, samtidig med at han får vitne for dem om Jesus.

– Hvordan ble du en kristen, Héctor?

Det var evangelist Damián Heredia som første gang stanset ved det lille salgs-bordet mitt og fortalte meg om Jesus. Han gav meg en liten andaktsbok i lommeform-at og lurte på om jeg likte å lese. Det var

boken «Bibelske skatter» av Martin Luther. Damián besøkte meg flere ganger på vei til og fra noe han kalte «Såmannens kontor», like i nærheten. Ikke lenge etter tok jeg imot invitasjonen og ble med ham dit for å lære mer. Jeg fikk en Bibel av ham. Jeg merket med én gang at Guds ord virket på meg. Bibelen var som en magnet. Jeg «måtte» bare lese, mer og mer. Gatesalget fikk bare vente i en periode, for jeg kunne ikke annet enn å lese, sent og tidlig var jeg oppslukt av alt det nye i Ordet. Det fikk ikke hjelpe at inntektene uteble, og at det ble mindre penger å kjøpe mat for. Jeg merket nesten ikke at jeg var sulten, for den åndelige tørsten var så sterk.

Det første jeg forsto var at jeg var en fortapt synder, men når jeg leste om at Gud elsket syndere så høyt at han hadde gitt sin enbårne Sønn til frelse for slike, da må jeg si at jeg undret meg storlig. Kunne det være sant? At jeg var elsket av Jesus. Til slutt fikk jeg gripe ordet fra Joh 3:16, og senere fikk jeg hvile i Jesu ord i Joh 10:27-28: «Mine får hører min røst, jeg kjenner dem, og de følger meg. Og jeg gir dem evig liv, de skal aldri i evighet går fortapt, og ingen skal rive dem ut av min hånd». Alt ble forandret, jeg kan ikke sette ord på hvor glad jeg ble.

Den som har møtt Héctor kan ikke unngå å legge merke til hans glød og vitnetrang. Salget blir stadig avbrutt av at folk stopper opp for en prat og ikke bare for å handle.

– Det er mange som lytter når jeg vitner om hva Jesus har gjort i mitt liv, forteller Héctor. Det er mye nød ute blant folk, og de lengter etter noe å tro på.

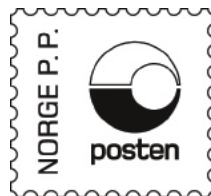
Bare i løpet av den tiden vi var ute i Peru nå i februar-mars, kom Héctor flere ganger til samlingene på kontoret med nye som ville høre mer.

Da jeg kom for å ta noen bilder til dette intervjuet, var det den store Bibelen hans, oppslått øverst på salgsbordet, som jeg først la merke til. Den leser han i når han ikke har kunder. Og fra den deler han ut skriftord som har blitt gode for ham.

– Jeg har så uendelig mye å takke Jesus for, sier Héctor. Tenk at Gud ikke har forkastet meg, og at han stadig tar seg av meg! Og han fortsetter: Glem ikke å sende en takk til misjonsvennene i Norge for all støtten de har gitt til utgivelse av oppbyggelige bøker – ikke minst «Husandaktsboken» og «Veiledning til fred» av Rosenius. Disse bøkene har vært til utrolig stor hjelp for meg og mange andre.

L&E

Returadresse:
Lov og Evangelium
Skreåvegen 90,
4440 Tonstad

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseendring!

Frelsens beger – vredens beger

Av Johannes Brandtzæg

«Jeg vil løfte frelsens beger og påkalle Herrens navn.»

Sal 116:13

Gud rekker oss frelsens beger, et beger som flyter over. Til randen har han fylt det, med alt det som en fattig synder behøver til liv og salighet.

Men neppe kan vi noen gang med takk og glede ta dette gledens beger og styrke vår sjel ved den salighets fylde som er oss gitt, uten å minnes det vredens beger som vår forsoner måtte tømme til bunns. Guds vredes skål ble uttømt av ham! Ikke én dråpe av denne bitre kalk ble han spart for!

Vi kjenner de ordene som beskriver dette vredens beger: «Han ble gjort til synd for oss», og: «Det behaget Herren å knuse ham». Men ingen av oss kan male dette lidelsens dyp, denne sønderrivende sjeleangst.

«Gud sparte ikke sin egen Sønn». Og slaget som rammet ham, presset frem fra hans lepper den mest hjertegripende bønn som noensinne er steget opp fra denne syndige jord: «Far, er det mulig, så ta denne kalk fra meg!» Men det var ikke mulig. Det var den eneste måten denne syndens og forbannelsens byrde kunne bli løftet bort fra oss på, ellers ville den ha trykket oss ned i en evig fortapelse.

Sjel – prisen er betalt! Gjenløsningen har skjedd! Har han ikke uttømt sin sjel? Tømte han ikke begeret?

I stedet for det vredens beger som han tømte, byr nå Gud hver hungrig sjel et frelsens beger. Prisen er betalt!

Han tok vredens beger – ta du frelsens beger! Er det ikke ditt?

L&E 7-1973